

Erkki Koskenniemi
TT, dosentti
Koskenniemi.fi/EK
8.11.2018

Vieraskynä: Pekka Simojoen puheenvuoro aiheesta Kirkon kasvatus

Kun äsken katselin itseäni peilistä ja teitä nyt täältä puhujanpöntöstä, hiukan hymyilyttää. Täällä me kohtuullisen vanhat puhumme nuorista niin asiantuntevasti! Toissailtaisen sählymatsin jälkeen tuli mieleen määritelmä siitä, mistä tietää, että on tullut vanhaksi:

"Kun ihminen on nuori, koko ajan sattuu ja tapahtuu, kun hän on vanha, ei tapahdu mitään, mutta koko ajan sattuu..."

Kerran erään keikan jälkeen yksi vanhempi rouva oli levypöydän ääressä ostamassa lastenlevyä. Hän kysyi, millainen levy on ja minä vastasin, että "siinä on mukavia lauluja lastenlapsille vietäväksi". Rouva pyöritteli levyä pitkään käsissään kunnes lopulta totesi alakuloisesti:

"Niin mielelläni ostaisin sen heille, mutta miniä on kieltänyt kaiken uskonnollisen. Lasten pitää kuulemma itse saada päättää..."

Tämä kohtaaminen tuli mieleen, kun perehdyin tähän käsissämme olevaan selontekoon. Olemme asian äärellä, joka totisesti on meidän kirkkomme tulevaisuuden ykköshaaste: Miten välittää kristillinen perinne uudelle sukupolvelle! En rupea kirjaa yksityiskohtaisesti kommentoimaan, sen niin monet jo eilen tekivät, mutta haluan jakaa joitakin ajatuksia, jotka tämä erinomainen selonteko nosti mieleeni.

Me elämme tänään todella kummallisia aikoja, uskonto ja Jeesus yritetään riisua pois kaikkialta julkisuudesta tasa-arvon tai demokratian tai jonkun muun fiksulta kuulostavan synn perusteella. Itsekin olen kouluja kiertäessäni törmännyt noihin keskusteluihin suvirrestä tai joulujuhlista, joihin täälläkin on viitattu. Sitä vaan ihmettelen, miten tänään välillä suorastaan aggressiivisella vimalla hyökätään kristillisiä perinteitä vastaan niin kuin kyse olisi jostain syöpätaudista, josta pitää päästä eroon! Aina tulee vastaan tuo sama kauniilta kuulostava perustelu: Lapset saavat itse valita sitten, kun kasvavat. Mutta eihän kukaan voi valita sellaista, mistä ei tiedä mitään. Muut asiat täyttävät kyllä lasten sielun, jos sinne ei uskon siemenet pääse. Jos itse olisin ateisti-isä, olisin kyllä

kuitenkin paljon huolestuneempi siitä, mitä minun lapseni tekee internetissä joka päivä kuin siitä, että hän kerran vuodessa altistuu suvirren haitalliselle vaikutukselle! Se on kuitenkin aivan selvää, että kirkon täytyy nyt herätä ja selonteossa on heräämisen merkkejä!

Iloitsen niistä monista tärkeistä oivalluksista ja ideoista, mitä voimme tässäkin selonteossa lukea. Nuorissa on tulevaisuus. Mitkään satsaukset nuoriin eivät ole liian isoja. Ja ne satsaukset pitää tehdä nyt! Selonteossa ollaan oikealla tiellä ja lähellä ydintä. Siitä huolimatta minusta tuntuu, että ihan siihen uskomme kuumaan ytimeen ei tässäkin kirjassa uskalleta kunnolla koskea, vaan puhutaan lähinnä raameista, ja ydintä kierrämme kuin kissa kuumaa puuroa. Mikä on se ydin on?

Eikö kysymys ole lopulta yksinkertaisesti siitä, miten me saisimme nuoret innostumaan Jeesuksesta, siitä miten uskosta voisi tulla nuorten oma juttu!! Voin sanoa kokemuksesta, että se on mahdollista yhä tänäänkin!! Meidän sanomamme on paras, sitä ei tarvitse piilotella tai hävetä! Tämä saisi olla selonteossakin esillä paljon rohkeammin. Kun uskosta tulee elämän kantava voima, silloin enää ei tarvitse miettiä esimerkiksi sitä, kastetaanko lapset vai ei.

Vielä haluan ottaa esiin asian, joka on minua tavattomasti surettanut tänä syksynä ja joka tuli väkisinkin mieleen kirjaa lukiessani. Täällä me kovasti puhumme viestinnästä ja nuorten tavoittamisesta kirkon sanomalla. Se on hyvä asia. Monta kertaa olen kuitenkin joutunut ihmettelemään: miksi meidän viestintämme on välillä niin ristiriitaista!? Hyvä esimerkki on se hämminki ja kädenvääntö, joka on kiehunut Maata Näkyvissä -festareiden ympärillä. Edustaja Turtiainen ehtikin sitä jo eilen kommentoimaan.

Reilun viikon päästä Turku-halli täyttyy taas 34. kerran, kun ehkä 10.000 innokasta nuorta ilmestyy kaupunkiin. Menepä katsomaan, jos et ole sitä aiemmin kokenut, se sykähdyttää aina! Ainakin tulevaisuusvaliokunta voisi hankkia kirkkohallituksen piikkiin festaripassit ja viettää viikonlopun nuorten kanssa! Se voisi kummasti inspiroida työskentelyä!

Olen Maata Näkyvissä-festareita seurannut alusta asti, sillä olin siellä keikalla jo silloin, kun niitä ensimmäistä kertaa vietettiin vuonna 1985. Silloin oli nuoria paikalla pari sataa. Sen jälkeen olenkin saanut nähdä sen ihmeen, kun tapahtuma on kasvanut Pohjoismaiden suurimmaksi krisitilliseksi nuorten festariksi. Tapahtuma on ainoa laatuinen koko Euroopan mittakaavassa. Olen nähnyt myös sen, kuinka käsittämättömän valtava ponnistus tuollainen festari on ja kuinka suuren taloudellisenkin riskin järjestäjät ottavat joka ikinen kerta ja senkin tiedän, että arvostelijoita ja kateellisia kampittajia on riittänyt kotitarpeiksi. Olen tajunnut, että heidän sitkeytensä salaisuus on alusta asti ollut se, että heillä on NÄKY nuorten tavoittamisesta evankeliumilla ja heillä on myös TÄKY, johon kala tarttuu. Siellä on löydetty jotain siitä, mitä me nyt yritämme epätoivoisesti etsiä! Erityisesti olen sitä ihailut, kuinka paljon innostuneita nuoria tapahtumaa on tekemässä, nuorethan

sen aikanaan aloittivatkin. Se on ollut ja on yhä tavattoman tärkeä tapahtuma kymmenille tuhansille suomalaisille nuorille.

No, en käytä aikaa yksityiskohtiin, ne ovat varmaan salin tiedossa, mutta ääneen vain ihmettelen yhtä asiaa. Sen sijaan, että kirkko ilmaisisi ilonsa siitä, että tällainen määrä nuoria saadaan yhä tänään evankeliumin ääneen, se lähettääkin aivan toisenlaisen viestin. Niin kuin tiedämme, festareilla ei tänä vuonna saada enää viettää tapahtuman kohokohtaa, suurta, yhteistä tuhansien nuorten ehtoollisjuhlaa - kirkkopoliittisista syistä. Meidän aikuisten hiekkalaatikkoleikit olivatkin tärkeämpiä kuin se, että nuoret saavat parasta, mitä voimme antaa. En vain ymmärrä.

En ota kantaa itse syihin, perusteltuja näkökantoja löytyy puolin ja toisin ja jonkinlainen kompromissiratkaisu sinne on ilmeisesti löytynyt, hyvä niin, mutta suren sitä, minkälaisen viestin tällainen riitely lähettää sekä ulkopuolisille että nuorille itselleen.

Toivoisin, että me opettelisimme kirkossa uuden kulttuurin, jossa yrittäisimme ymmärtää ja tukea toisiamme ja siunata kaikkia niitä, joka tässä kirkossa haluavat tehdä työtä evankeliumin tähden ja rakkaudesta nuoriin. Jopa niitä, jotka ajattelevat eri lailla tai edustavat sitä väärää herätysliikettä. Se olisi loistava viesti myös ulospäin. Meillä ei olisi enää varaa riidellä, haasteet ja vastustajat ovat muualla. Mutta jos pitää riidellä niin riidellään sitten vaikka tässä salissa eikä nuorten kustannuksella!

Ja lopuksi. Haluan rohkaista tulevaisuusvaliokuntaa: nuorten ja lasten tavoittaminen on mahdollista, tarvitaan vain oikea näky ja oikea täky, ne molemmat.

Meillä on tavattoman hienoa ja fiksua nuorisoa. He elävät tänään erilaisessa maailmassa kuin missä me joskus elettiin, mutta nuoren ihmisen nuori sydän on samanlainen kuin ennenkin. Nuori innostuu, kun saa kohdata ja kokea jotain aitoa, totta ja innostavaa! Siinä onkin kirkolle se varsinainen haaste:

Jos me itse olemme innostuneet Evankeliumista, se tarttuu myös nuoriin!